

Paden der wijsheid,
weg van
wijsmakerij

Paden der wijsheid,
weg van
wijsmakerij

Stefaan Renaat Benjamin

Niets uit dit boek mag elders gepubliceerd of op gelijk welke wijze openbaar gebruikt worden zonder uitdrukkelijke toestemming van de auteur. Enige gelijkenis van in dit boek voorkomende personages/voorbeelden met bestaande personen berust op louter toeval.

Eerder verschenen van Stefaan Renaat Benjamin bij de uitgeverij Brave New Books:

Waar stenen bloeien, daar waar God vertoeft

ISBN: 9789402147049

Balanciatie en Hoefgetrappel

ISBN: 9789402147506

Eikels en Teven, ouderverstoting

ISBN: 9789402148527

Schijn en Schaduw, spiegelspel

ISBN: 9789402149500

Misofonie, ongehoord hoorgestoord

ISBN: 9789402150469

Schrijver: Stefaan Renaat Benjamin

Coverontwerp: © Fabienne Ceenaeme

ISBN: 9789402156317

© Stefaan Renaat Benjamin Declerck

WIJSHEID

Een nieuw begin.

Een oud einde, een nieuw begin... Veel heb ik geleden, te veel gestreden, de verkeerden aanbeden en daardoor mijn geluk vermeden. Geluk is niet iets waar ik actief naar op zoek ben. Het is. Of niet. Het komt. Het gaat. Het komt vlug en gaat nog vlugger. Ik werk, leef, walg soms van deze wereld... En toch... Er is een kracht die me drijft en ik verdom het om mijn verlangen naar die kracht op te geven in ruil voor wat aardse aanbidding, wat centen, wat goud.... Ik ben geen man zoals een man behoort te zijn. Ik ben merkwaardig. Op zich is dit best eigenaardig maar ook weer niet onaardig.

Dit boek is een nieuw begin voor wie het oude wil afsluiten en verdergaan. Een nieuw begin voor degenen die weet hebben van een leven na dit leven, een parallelbestaan. Neen, ik maak geen vrienden bij groeperingen. Christenen, spirituelen, atheïsten, zij zijn mijn broeders niet. Ik heb het geprobeerd maar toch kom ik immer uit op hetzelfde punt waar het misloopt. En dat zijn de mensen zelf. Theorie is mooi voor wie het weet toe te passen. Ik zie er het niet veel doen. De kleinmenselijkheid is bij velen zo groot dat het hun hele wezen overschaduwet. Ze verworden hun eigen silhouet. Jammer.

Ik heb geen angst voor de dood. Ik verlang er naar. Het gevoel van vrede dat over me komt en in mijn oor fluistert dat het goed is zo, dat het genoeg geweest is nu, dat ik rustig kan gaan mocht ik dat verkiezen geeft me een vrijheid die zo groot is dat er wel vijf universa in passen. Laat ik beginnen bij het begin. Ik ben een medium. Neen, geen televisiemedium dat louter op centen vist, geen spiritueel paranormaal wonder dat voortschrijdt met een blik alsof er een oneindige wijsheid verborgen ligt achter dat

gepoederde gelaat. Geen telepathisch mirakel dat jou hier wel even zal komen vertellen waar het in dit leven om draait. Gewoon een medium. De meeste mensen vangen dingen in meerdere of mindere mate op. Ze beseffen het niet eens. Mijn medium-zijn heeft me hier op aards vlak vooral problemen opgeleverd. Ja, ik ben het kwijt geweest, lange tijd. Nu niet meer. Ik ben klaar om de wereld terug te woord te staan, met het zwaard van de waarheid als het moet. Twintig jaar lang was ik dood, tien jaar lang ontkennend, drie jaar lang zoekende, vijf jaar lang op de vlucht en dit jaar wordt mijn jaar. Dit is het jaar waarin ik opnieuw op zal staan en zal vechten voor mijn overleving. Spiritualiteit is niet voor doetjes. Enige waarschuwingen zijn hier op hun plaats. Wie pendelt, kaarten legt, geesten oproept of zich op een andere amateuristische manier belachelijk probeert te maken op spiritueel gebied legt dit boek beter terzijde. Spiritualiteit is bewustzijn, kracht, discipline, plicht, een opdracht, een missie. Het spirituele is al een doel op zich. Het landschap wordt verziekt door pseudogoeroes die nauwelijks weten waar ze mee bezig zijn. En dat is maar goed ook, want de meesten zouden linea recta afhaken moesten ze de waarheid kennen.

Ik zal deze waarheid hier delen. Het zijn mijn bevindingen die ik aan den lijve heb ondervonden tijdens dit korte avontuur dat sommigen ook wel 'het leven' noemen. Ik heb gezien, heb gehuild, heb gesmacht. Hoe ouder ik word hoe sterker de lokroep weerklinkt van de andere kant van dit bestaan. Zal ik er naartoe gaan? Zeker. Wanneer? Onzeker. Hoe? Niet te pijnlijk, hoop ik. Ik zou alles wat ik heb verwedden op een snel en pijnloos einde maar zo werkt het leven niet. De dood kiest zelf. Wees welkom in mijn gedachten, wees dapper in mijn geest en onthoud dat mediumschap niet iets is wat je op z'n één twee drie

hupsakee aangeleerd wordt in zo'n idiote workshop of op een afgelegen meditatie-eiland. Het spirituele, voor wie het volgen wil, is een gruwelijke plek waar er constant bewegingen zijn, oorlogen, tiltslaande verwachtingen en vooral veel verraad.

Tweede Hoofdstuk

Een hoofdstuk is niet meer dan een periode in het boek, een aantal bladzijden die in se niet eens samenhangend moeten zijn. Het is een periode, los van de tijd. Tijd, in het spirituele, bestaat ook niet. Ik herhaal: tijd bestaat niét. Tijd is niet meer dan een materiële uiting die zijn oorsprong vindt in een andere waarheid: de natuur. Dagen komen, nachten komen, seizoenen wisselen elkaar af. Mensen rekenen in tijd maar op zich is tijd niet meer dan een afspraak die ooit gemaakt werd in een prehistorische maatschappij, misschien wel beschaving. Bekijk jouw leven eens goed en dan zul je zien dat de tijden niet zozeer van belang waren, maar wel de *perioden* die je doorging. Tijden hangen samen met de wereld, perioden met jezelf. Jouw puberteit duurde misschien enige jaren, maar uiteindelijk was het niet meer dan een periode waar je door moest. Ouderdom, onze resterende tijd als we afgeleefd zijn en hier nog wat ronddolen, een periode, meer niet. Daarom draagt het tweede hoofdstuk ook geen titel. Vaak gaat de betekenis van de titel verloren omdat men er al verwachtingen in stelt. Maar ik vraag je: hoe kun je een stuk afwegen aan de titel als je een persoon dan weer niet mág afwegen aan zijn uiterlijk? Hoe kan je een stuk beoordelen aan de reclame, een film aan de promo of een toestel aan zijn beschrijving? Neen, het is een fout die teveel gemaakt wordt. Stel dat je alle boeken waarvan de titel je op het eerste gezicht niet aanstond of niet aansprak wél gelezen zou hebben, wie weet zaten er dan wel pareltjes van literatuur tussen die je nu nooit zult ontdekken. Het is een soort van artificieel vooroordeel en dat is jammer. Uiteindelijk moet een periode niet afgewogen worden aan zijn titel, maar aan de periode zelf. Ik zie mijn puberteit als warrig, als vreselijk. Een pad geplaveid met

etterpuisten dat ik afstropelde op zoek naar volwassenheid en erkenning. Maar misschien was jouw puberteit net een hele leuke periode waarin je op ontdekking ging, vrienden maakte en wie weet vrijde dat de vonken er van afsloegen. Toch diezelfde stempel: puberteit. Is het zo raar dat wij, mensen, elkaar om de haverklap mis begrijpen? Taal is één van de meest overschatte menselijke verwezenlijkheden. Het brengt geen duidelijkheid over wat er werkelijk is, het is een evolutionair aardse equivalent van wat onze gedachten zijn. De volgende stap in de beschaving zou allicht het evolueren moeten zijn naar een telepathisch bestaan. Al geloof ik er zelf niet in. Ik wil niet weten wat er door het hoofd van bepaalde mensen spookt.

Een mens is een wonderlijk wezen. We zijn begiftigd met capaciteiten waarvan de meeste andere dieren maar kunnen dromen. We hebben spraak, schrift, technologie. Wij weten wat diepe liefde is, niet te verwarren met de liefde die een moeder voor haar jongen voelt of de verbondenheid als een groep, zoals dieren dat hebben. Wij hebben weten te overleven in een uiterst vijandige omgeving en dat op een schaal die bijna onwerkelijk is. Maar dat is de mens slechts als mens bekeken. Bekijk de mens als 'wonderlijk wezen' en je komt er al gauw achter dat er aan de meeste mensen niet zo veel wonderlijks meer plakt. We zijn vergeten. Beter gezegd: *zij* zijn vergeten dat er meer is dan het naakte oog kan onderscheiden. Zij zijn vergeten dat er dingen bestaan als telepathie die misschien dan wel niet even spectaculair voorkomen zoals in de films en dergelijke maar wel op een subtieler vlak. Kijk eens goed naar dieren en de kudden waarin ze leven. Wie vertelt er de ganzen wanneer ze moeten gaan trekken? Ja, natuurlijk speelt het weer en de seizoenen een rol. Maar het precieze moment waarop de groep klaar is en bijna gelijktijdig omhoogschiet is geen blind toeval van één gans die

opvliegt en de rest die volgt. Het is meer dan dat. Het is een signaal dat gegeven wordt. En dat signaal gebeurt telepathisch. Lijkt dit vergezocht? Veel vrouwen zeggen toch ook altijd dat ze intuïtie hebben? Veel mannen praten toch ook over hun 'buikgevoel'? Er zit veel meer in ons dan we denken. Dat wonderlijke wezen zit opgesloten in ons lijf, in ons persoontje. En dan is het geen wonder dat velen onder ons zo diep ongelukkig zijn. Ik wil hier niet zijn. Het was in dit leven niet mijn keuze om hier te zijn. Niet bij die ouders, niet op die school, niet in dit leven. Maar ik kwam wel. En nu ik hier zit kan ik er evengoed iets boeiends van proberen te maken dan dat ik verderga en hier mijn dagen in bitterheid heb gesleten. Ik ben open. En dat is op zich al een hele prestatie. Over hoe je als mens kunt opengaan en zo verder heb ik al boeken geschreven*. Ik zou in herhaling vallen om er wederom over te beginnen. Maar ik kan niet anders en daarom schrijf ik dit boek. Ik zie teveel onrecht en onheil voor mijn neus passeren om er níet iets over te schrijven. Ik denk dat het beter is om los door mijn perioden te schrijven dan een zorgvuldig chronologisch verhaal te boek te stellen. Het is warriger, dat klopt, maar des te echter op die manier. Onze gedachten en herinneringen vervlechten zich ook door ons dagelijks bestaan zonder acht te slaan op chronologie. Laat ik beginnen.

Het spirituele is geen vaststaand iets. Spiritualiteit als soortnaam bestaat niet. Voor de één is geloof het equivalent van spiritualiteit, voor een ander is dit simpelweg empathie met misschien zelfs wat compassie erbij, voor een ander is het meer of minder dan dat. Spiritualiteit waar ik hier over schrijf is het bestaan van andere plaatsen, andere werelden, waar er ook

* zie: Balanciering en Hoefgetrappel

zielen rondwaren en waar onze doden zich ophouden. Laag per laag zal ik uit de doeken doen wat mijn bevindingen waren over wat ik ervoer en vooral de vele gevaren die ik heb leren kennen. Vergis je niet. Het spirituele is een gevaarlijke plek voor wie niet in staat is om zich erin te handhaven. Dat is ook net de reden dat velen die het spirituele pad bewandelen zullen bezwijken aan kankers, diverse andere ziekten ook trouwens, depressies en een enorme negativiteit. Heb je vragen, na het lezen van dit boek dan zal je misschien in staat zijn om die vragen richting te geven en zelf op zoek te gaan. En zo kom ik dan ook meteen bij het volgende hoofdstuk terecht: je bent alleen.

Mijn pad is eenzaam, maar leerzaam.

Spiritualiteit is een mooi pad als je erin slaagt om het te omarmen, en dat is niet zo gemakkelijk. Leven in spiritualiteit is je hart splijten en feitelijk twee paden proberen te bewandelen: het geestelijke en het wereldse. Laat het nu net dat wereldse zijn waar ons verstand voor is ontworpen en onze intelligentie op is ingesteld. Dus krijg je automatisch te maken met een probleem, welke vorm van spiritualiteit je ook probeert te belijden. Belijden zet zich al gauw in lijden om wanneer de confrontaties met de werkelijke wereld volgen. Niet iedereen is gesteld op lui die zich bezighouden met dingen die 'onzichtbaar' zijn. Men denkt nog altijd dat mediums halftovenaars zijn die in zwarte gewaden het land doorkruisen, al dan niet achternagezeten door vampiers en weerwolven. Het hardnekkig blijven ontkennen van het leven aan de andere kant was een hele slimme zet om de christenheid bij veel mensen uit te bannen maar heeft er wel in geresulteerd dat veel mensen nu spiritueel ontheemd zijn. Ze kunnen nergens naartoe. En leven in angst om te sterven is allesbehalve prettig, dat kan ik je gerust vertellen. Nu zijn velen onder ons nog jong en gezond maar er komt een dag dat het lichaam niet meer zal helen, dat we zullen slapengaan met de verwachting dat het morgen wel weer zal beteren, zoals het altijd al was, maar de kentering overvalt ons dat het morgen niet meer betert en we zienderogen achteruitgaan. Dan komt de grote waarheid naar boven dat het leven hier op aarde is: wij zijn spirituele wezens die het menselijke ervaren en niet omgekeerd. De angst die velen dan hebben zet zich om in het aflopen van kerk tot kerk tot de geschikte stroming gevonden is of het zich stortten in het paranormale circuit alwaar de aasgieren rondcirkelen en elke prooi nauwgezet in de gaten houden. Er

valt geld te verdienen aan leed, veel geld, vergeet dat nooit. Het moment van de dood is niet leuk in de wetenschap dat alles wat je een mensenleven lang hebt opgebouwd ophoudt te bestaan en er niet meer toe doet, de wetenschap dat jouw naasten zullen moeten rouwen om je vertrek, de wetenschap dat de dromen die je ooit had grotendeels niet zijn uitgekomen en uiteindelijk ook jij waarschijnlijk ten prooi viel aan uiterst maatschappelijk denken met bij voorkeur pensioensparen voorop. De wetenschap dat het leven veel moois in petto had maar dat je het niet aandurfde om onbekend terrein te ontginnen uit vrees dat je een misstap zou begaan. Wie niets doet, die doet ook niets mis. Deze regel geldt helaas niet voor de wereld die op ons wacht. Alles wat je doet heeft consequenties, ook niets doen. Ik zie hele godganse dagen mensen hun zuurverdiende centen uitgeven aan talrijke kwakzalvers die beloften strooien die bijna nooit worden waargemaakt. Ik heb het gezien, zij waren het die in mij een bedreiging zagen omdat ik weigerde om deel te nemen aan die maskerade en ondertussen mensen probeerde te behoeden voor hun kwakzalverij. Dat was een onmogelijke opdracht voor mij. Aan de ene kant stonden er ongelovigen, atheïsten, sceptici. De overkant van de arena werd ingepalmd door gelovigen die in mij dan ook dadelijk de verpersoonlijking van Satan zelf zagen. Meestal werd ik dan nog geflankeerd door andere mediums die zichzelf niet alleen spiritueel noemden maar dan vooral paranormaal. Je hebt er geen idee van in hoeverre ik dat woord ben beginnen haten de afgelopen jaren. Paranormaal. En de term klopt dan ook nog niet want het ervaren van meerdere bewustzijnslagen is in feite niet meer dan normaal. En uiteindelijk stonden er dan ook nog een zwik familieleden, naasten, burens, kennissen en collega's klaar om met stenen en bloempotten te gooien. Want zij verdroegen de veranderingen

niet die ik doormaakte. Alleen in de arena, alleen op mijn pad en uiteindelijk alleen op de wereld. Dát is het begin van spiritualiteit. Het niets hebben, het niet weten waarnaartoe. Het spirituele pad is geen pad dat oplossingen brengt, eerder een pad dat vragen opwerpt. En de bedoeling is ook niet om in dit leven verlichting te bereiken. Wie dat gelooft heeft het mis. Het volgen van het pad is louter en alleen zelfkennis opdoen, fouten uit het verleden recht proberen te zetten zonder vergelding maar vooral een voorbereiding op de terugkeer naar huis: de wereld die daar op jou wacht, aan de andere kant. En wie perse niet wil geloven dat die wereld bestaat zal afzien. Het is verschrikkelijk bitter om thuis te moeten komen en te beseffen dat je een heel leven hebt geleid in bezigheid en doling. Want dat is wat de wereld doet: zichzelf bezighouden. De mensheid is een ramp, een klucht. De enige reden dat er hier nog geen Martianen geland zijn is waarschijnlijk omdat ze er zich niet aan wagen, aan het mensdom.

Het enige ware spirituele pad is eenzaam. Vanaf nu zal ik ernaar verwijzen met hoofdletter. Het Pad. We weten onderhand wel waarover het gaat. Op dat Pad sta je alleen, altijd. Zelfs al staan er honderdduizenden in de berm die je aanmoedigen, alleen zul je het doen. Veel mensen kunnen dat niet. Twijfel, angst weerhouden hen ervan om ook maar meer dan drie stappen te zetten. Het Pad is meedogenloos voor opgevers. Wie eraan begint zet door of gaat ten onder. Dat is al dadelijk de eerste ontzuivering voor eenieder die denkt dat het Pad bewoond wordt door helpende engelen, vriendelijke hogere geesten en nog van die rozerode gedachten. Vergeet het. Als medium weet ik wat er leeft en dat 'wat' is meedogenloos. Wie denkt hier een potje vals te willen spelen en dat hij of zij het wel zal kunnen uitleggen als hij of zij boven arriveert krijgt de ontzuivering

van zijn of haar leven. Valsspelen is voorbehouden aan de geïncarneerden, niet aan de zielen. Door zielen wordt er los gekeken. Medium zijnde is het een titel die ik niet voer. Ik kom er niet meer voor uit, zelden een enkele keer als iemand me er rechtstreeks naar vraagt of als ik zie dat er iemand werkelijk met een probleem zit. Ik heb het opgegeven om mensen te willen waarschuwen. Ooit was er een medium die me ervoor waarschuwde, toch heb ik het met de harde hand geleerd. Het Pad is onvergeeflijk, glashard en doorschijnend. Spiritualiteit is een opdracht, een levenslange plicht voor wie er zich aan verbindt. Het is niet voor de zwakken. Ieder moment van de dag bewust zijn, iedere hartslag moreel, nooit liegen, nooit bedriegen. Wie niet in God gelooft kan ook dadelijk inpakken. Men zegt vaak de sussende woorden: ik geloof in 'iets'. Onzin. Dat 'iets' is de Heilige Geest, dus God. Wie daar niet in gelooft kan inpakken. En toch zijn er lieden die zich kunnen handhaven door net datgene te doen waar de Tien Geboden ons voor waarschuwen. Hoe komen ze er dan mee weg? Lees verder en leer bij. God bestaat, de doden hier leven daar en alles wat je doet wordt er gezien. Niets blijft in het verborgene. Begin je al te beseffen waarom de Kerk zoveel mediums liet opsluiten, folteren, verbranden, verdrinken...? Angst. De vier reacties die ik zoveel jaar geleden meemaakte als ik iemand vertelde dat ik medium was waren bijna altijd respectievelijk dezelfde. Ongeloof, verwondering, angst en kwaadheid. En ik speelde het vaak klaar om mensen verbijsterd te laten staan doordat ik dingen kon zeggen die ik onmogelijk kon weten. Dan vonden ze het heel even interessant, ze waren verbaasd. Dan dachten ze waarschijnlijk aan al hun vieze geheimpjes die ze liever niet aan het licht zagen komen, gaande van hun aftrekschema tot achterbaks parasitair gedrag en hun grootmeesterschap in de

leugenarij en dan werd hun verdedigingsreactie in werking gesteld: kwaadheid. Levensgevaarlijk, de middeleeuwen zijn nog niet zo ver weg. Ik vergeet niet dat soort in Afrika de dag van vandaag nog altijd levend wordt verbrand, gestenigd, gefolterd, vermoord. Met dit boek neem ik dus een berekend risico door ervoor uit te komen. Maar alwie denkt dat ik optredens doe om de massa te verbijsteren is mis. Ik zie mijn mediumschap als een last, niet als een zegen. Ik koos er ooit zelf voor om het Pad bewust te volgen en zo mijn sluimerend mediumschap te wekken, en neen ik heb geen spijt van die beslissing, maar het heeft me wel al veel onheil bezorgd. De werelden gaan open en totaal onvoorbereid sta je plotseling oog in oog met mensen, zaken, dingen die je niet kan begrijpen omdat het je verstand te boven gaat. Een werkelijk medium is de oprechtheid zelve want hij volgt zijn gids. En het mediumschap staat al vast van voor de geboorte. Iedereen die het aangepreut werd dat hij of zij plots dingen kan 'ontvangen' na een workshop of met een pendeltje in de hand kan ik maar waarschuwen: jullie weten niet waar jullie mee bezig zijn. En de prijs zal zwaar zijn om te betalen. Want iedere stap op het Pad moet betaald worden, en vele 'volgers' van het Pad misbruiken dit op gruwelijke wijze om te stelen van hun medemens. Laat je dus nooit wijsmaken dat het allemaal rozengeur en maneschijn is. Het Pad heeft veel weg van de natuur: mooie kleuren, prachtige landschappen maar vooral het recht van de sterkste, de slimste, de roekeloze en de grootste moordenaar.

Dit is geen boek om je warm te maken voor een plezierreisje naar het hiernamaals. Ik zie het als mijn plicht om na al mijn aanvaringen die ik ooit had mensen desalniettemin te waarschuwen voor wat ik zag, hoorde, meemaakte en weet. En dat is niet fraai.

De banneling.

Klink ik arrogant in mijn schrijven? Wellicht. Iedereen denkt het altijd beter te weten, dat is een eigenheid van dit menselijk ras. Misschien gelukkig maar, anders leefden we nog altijd in de oudheid. Desondanks kan ik me niet van de indruk ontdoen dat velen denken dat er vrijheid van keuze bestaat op het Pad. De enige vrijheid van keuze die er bestaat is dat je kunt kiezen uit een paar opties. En die zijn meestal allesbehalve wat de meesten ervan verwachtten. Velen keren dan ook op hun schreden terug en draaien het Pad resoluut de rug toe. Maar dat lukt niet. Wie het ooit volgde kent het verschil tussen het wereldse en het spirituele en kan weliswaar proberen om zich dom te houden maar diep vanbinnen staat er in het logboek opgetekend dat er van onwetendheid totaal geen sprake meer kan zijn. Dat zijn degenen die het zwaarste gestraft worden bij thuiskomst. En dan kijk ik naar al die geloven, stromingen, theorieën en voel ik me een banneling.

De Tien Geboden (ik schrijf ze hier met hoofdletter, omdat ik vind dat ze er werkelijk toe doen) zijn niet meer of minder dan een nauwgezette instructie om een goede mens te zijn. Ik zal ze niet opsommen, de meeste mensen kennen ze toch al grondig. Dat omdat de meeste mensen het verschil tussen goed en kwaad heel goed kennen. Wie steelt van een vreemde maar aan de andere kant zijn naasten wel goed behandelt die kent het verschil tussen goed en kwaad heel goed. Daarom vereist het Pad een grote mate van nederigheid. Jezelf komt op de tweede plaats. Je gedrag, je doen en wat het veroorzaakt op de eerste plaats. In die zin vind ik het niet vreemd om te beginnen met die Tien Geboden. Een mooie, eerbare manier van leven. En dan gaat het me er nog niet om dat je het eerste Gebod; eer Jahweh,

letterlijk neemt of niet. Het gaat erover dat je in staat bent om je onder Hem te stellen en Hem te aanvaarden als Schepper. Wie dat niet kan die slaat een duistere weg in. Ik vind het altijd zo bijzonder vermakelijk om te zien dat op spirituele beurzen vrijwel iedere godheid wordt aanbeden of opgeroepen maar nooit of te nimmer Jahweh. Het antwoord is simpel: er is bij Jahweh geen speelruimte om het goede níet te doen. Diep vanbinnen weten we wel wat er goed is en mag en wat niet. Dat zit gecodeerd in ons geweten. Het is ook de enige godheid die zegt dat er immer goed moet gedaan worden voor iedere mens, overal ter wereld, in iedere tijd en voor welke reden dan ook. Nergens is er een godheid terug te vinden die dit zo stipt en gedetailleerd benadrukt. De joden wisten dat. Zij volgden de Wet die Jahweh aan Mozes gaf. Maar... Toen kwam Jezus en die offerde zichzelf op om de mensen vrij te stellen van de zware Wet die de joden volgden. (Er zijn meer dan 650 wetten) Wie Jezus volgt die komt ook goed thuis. Jezus maakte het nog simpeler: bemin je naaste als jezelf. Je weet donders goed hoe je behandeld wilt worden, dus behandel een ander ook goed. Simpel. Klaar. Nergens terug te vinden in het 'spiritueel paranormaal' circuit.

Het paranormale circuit is naar mijn eigen ervaring niet meer dan een leugenachtige nevel, bevolkt en bewoond door dieven en parasieten, lui die anderen lastigvallen en vervloeken, sommigen die totaal niet weten waar ze mee bezig zijn en natuurlijk de onverbeterlijke satanisten. Voor de eventuele leek die op dit moment begint te denken dat ik fan ben van tovenaarsverhaaltjes of de bezitter van een fantasierijk brein geef ik even mee dat het leven uit een gigantisch aantal lagen bestaat en dat het wel degelijk mogelijk is om die lagen van een andere mens te beïnvloeden. Sceptici denken dat ze in

commando zijn van hun lichaam, hart en geest maar dit is illusie. De mens als wezen is veel minder vrij dan dat hij doorgaans denkt. Het gros van de keuzes die jij in jouw leven ooit zult maken zijn gestuurd, beïnvloed, gemaakt. Er werd al gekozen in jouw plaats. Het enige wat jij doet is de programmatie afronden door daadwerkelijk datgene te doen waarvan jij denkt dat het nut heeft, of belangrijk is. Soms maken we keuzes waarover we naderhand het hoofd schudden en ons afvragen wat ons bezielde. Stop. Wat ons *bezielde*. Wat er in ons gevaren was. Wat er ons *dreef*. Is het niet interessant om hier en daar een hint op te rakelen uit wat de taal ons te bieden heeft? Duizend jaar aan een stuk werd het Nederlands gesmeed tot één van de ingewikkeldste talen ter wereld in haar perfectie, nu geeft ze ons hier en daar een clue van wat er werkelijk speelt. Dus, denk eens goed na over al jouw keuzes en durf dan de afweging te maken van welke keuzes er door wat geleid werden. Door angst? Oké, angst is een slechte raadgever en kan je verlammen. De vraag is niet of angst je in die bepaalde keuze leidde. Je wéét dat het angst was. Maar wat veroorzaakte er die angst? De nieuwsberichten? Wat iemand je vertelde? Een angst die je opgedrongen werd in je kindertijd? Zul je me dan nog vertellen dat die bepaalde keuzes daadwerkelijk keuzes waren? Neen, het waren nooit keuzes, slechts keuzemogelijkheden die op zo'n manier waren uitgestippeld dat jij feitelijk geen keuze meer hoefde te maken. Opvoeding, scholing, reclame, politiek, eigen belangen, familie, angst, geloof, wereldbeeld, eigenbeeld... Veel dingen die keuzes beïnvloeden. Wat nu als die factoren een beetje gestuurd konden worden? De mogelijkheden zijn er. Bezwingen, magie, tovenarij... Het kind heeft een naam nodig en ik weet heel goed dat het niet gemakkelijk is om dit als leek te volgen. Maar het bestaat. Eén van de meest verderfelijke

vormen van wat men 'magie' noemt is liefdesmagie. Het verblinden van iemand om hem of haar te kunnen bezitten. Enkel de meest minderwaardigen maken er gebruik van, geloven erin. Maar bijna iedere heks, coven, clan, druïdegroep, sjamanistische bende en zo verder maakt er gebruik van. Als ik me niet vergis baden de katholieken in een nog niet zo heel verleden tot Sint-Valentinus en Cupido om hun wensen wat kracht bij te zetten. Afgoderij. Het hebben van een keuze zou het meest vrije moeten zijn wat er is. De bittere waarheid is dat wij als wezen vaak niet meer doen dan een indrukwekkende programmatie doorlopen die zo subtiel en verfijnd is, bijna tot in de perfectie, dat veel vijftigers en zestigers die zelf al lang kinderen hebben nog altijd plooiën voor hun ouders.

Sommige mensen lijken geprogrammeerd te zijn als miniatuurtreintjes. De sporen liggen vast, het traject ook en de wereld bepaalt of ze rijden of niet. Het spreekt vanzelf dat het een schier onmogelijke taak is om met zo'n mensen een dialoog aan te gaan, laat staan om werkelijk van gedachten te wisselen. Wie zo star is dat hij of zij het zelfs niet aandurft om over iets na te denken, om iets in vraag te durven stellen, tja... En dan kan je maar hopen dat het niet zo'n persoon is die in een situatie zit dat die macht over je kan uitoefenen. Maar o wee, wat leert onze ervaring ons? Het zijn meestal net zo'n starre trajectvolgers die het verst geraken in deze maatschappij en al de beste postjes kunnen invullen. Dat is niet meer dan logisch. Ten eerste zijn ze met veel meer dan de *avonturiers* die zelf durven exploreren en af en toe rebelleren zal ik maar zeggen en ten tweede hebben ze een systeem uitgebouwd dat volledig in hun voordeel gekanteld staat. Is het niet ironisch dat degenen die in kranten, tijdschriften en het journaal het luidst staan te roepen om positieve discriminatie, een term die op zich al discriminerend is naar de

rest van de bevolking toe, om integratie, voor gelijke kansen en antiracisme vanuit een positie dat ze op zowel bijna alle vlak zelf gevrijwaard worden voor overlast van die groepen maar een inborst bezitten die extreem intolerant is naar alwie hun beslissingen en hun systeem niet voor de volle honderd procent volgt? Ik weet uit ervaring dat mensen die zich bezondigen aan de oerzonde van het politiek denken heel gevaarlijke trajectvolgers zijn. Omdat ze niet denken voor zichzelf. Hun manier van denken is dezelfde als van een circusaap. Ze vragen zich niet af waarom, waarvoor, hoe het komt zolang ze maar af en toe beloond worden voor hun 'voorbeeldig' gedrag. In de vorige eeuw hebben nazi's, communisten, fascisten en zo verder vanuit politiek correct perspectief de meest immorele dingen gedaan. Daarom zijn zij zo'n gevaarlijke groep. Maar die manier van denken hoeft zich niet te beperken op het vlak van levensbeschouwing. Gezond eten, sporten, heksenjacht op rokers, het promoten van een perfect lichaam, het promoten van een perfecte ziel. Ik ben christen. Ik ben christen en daar ben ik tevreden mee. Het geeft me rust te weten dat ik een geloof gevonden heb waar ik min of meer in thuis kom. Maar dat wil niet zeggen dat ik de Bijbel blind volg. Het is een mooi boek, dat wel, maar uiteindelijk is het *maar* een boek. Wie dat boek letterlijk neemt, en dat doen veel mensen, weet uiteindelijk niet meer waarmee hij bezig is. Zo'n mensen geloven vanuit angst, ze willen gered worden. Mijn visie op geloof zou hoop moeten zijn, vrede en vergeving, rust en harmonie. En dat geldt voor alle geloven ter wereld. Religie versus geloof, dogma versus gevoel. En als je denkt dat dit in het paranormale circuit anders is moet maar eens surfen op het net. Miljoenen boeken werden er reeds geschreven over de meest banale onderwerpen vanuit 'spiritueel' oogpunt. Het moet mooi zijn om te geloven dat je

kwade geesten en invloeden uit jouw huis kunt jagen door wat salie te laten smeulen en een gaffel zout te mikken in de vier hoeken van jouw huis, maar het is niet spiritueler dan dat kinderen geloven in Sinterklaas. Wie zoiets nodig heeft is ook een trajectvolger. Oké dan, misschien voelt zo'n persoon zich beter omdat hij of zij wérkelijk gelooft dat het helpt, maar daarvoor heeft hij desondanks moeten aanvaarden dat er zich in de eerste plaats al een probleem *stelde* in het huis. Met andere woorden: voor de meeste mensen is geloof een aanname, niet meer dan dat. En het belijden van dat geloof is in veel gevallen niet meer dan het sussen van angst. Altijd, overal. Opeten die hostie en denken dat kindeke Jezus weer een weekje genadig zal zijn. Dopen die handel, bekeren die zwik! Wachten tot men gered wordt en dan hopelijk het koninkrijk Gods binnen mag schrijden, wentelend in zijn Genade. Er staat honderden keren in de Bijbel vermeld dat uiterlijke schijn voor God van geen belang is. Hij kijkt in het hart en weet wie oprecht is en wie niet. Heb je al eens protestanten in een mis zien zingen en wiegen, biddend om 'genade'? Lachwekkend. Het is wellicht de meest oordelende groep mensen van het hele christelijke geloof naar anderen toe, behalve de Getuigen van Jehova dan, en toch lopen sommigen van hen rond alsof alleen zij de waren zouden zijn en God die alleen maar aan hun kant staat. Leer denken voor jezelf, leer alles wat je hoort en ziet in twijfel trekken. Ga dus niet blind af op die tarotkaart of het zwiepen van de pendel terwijl je hoop koestert dat het antwoord zich aldra zal aandienen.

Angstige mensen zijn heel gewillige prooien voor dat paranormale circuit. Ze brengen geld op, geld dat ze vaak in de eerste plaats al niet hebben. Bovendien is het een geloof dat vaak bestempeld wordt als *bijgeloof* en vooral leeft onder de minder geëduceerde lagen van de bevolking. Kijk, geloof is een

mooi iets en het is zeker een vereiste om je hart te kunnen volgen wil je het Pad bewandelen maar doe het dan wel met een gezonde geest en niet vanuit een kinderlijk verlangen om te willen geloven in iets kinderlijks. Pet af voor alle mensen die daadwerkelijk geloven dat het dragen van witte kledij iets teweegbrengt op energetisch vlak. Misschien op het vlak van de wasmachine die een graad of dertig warmer moet staan om de vlekken eruit te krijgen maar dat is dan ook alles. En tóch verkoopt die onzin. Onbegrijpelijk.

Uitgegomd en uitgevlakt.

Als we over mensen willen vertellen en verhalen is het onontbeerlijk om dit telkenmale te doen met kennis van zaken over het vlak waar het over gaat. Jij als mens. Eén persoon, veel vlakken. Spiritueel, economisch, maatschappelijk, familiaal, emotioneel, plichtsmatig, ambitieus, noem maar op. Honderden vlakken en lagen, daar besta jij als mens uit. Het is dus onmogelijk om iemand te beoordelen op basis van enkel maar één vlak. En toch gebeurt dit altijd, overal. Een diploma, je hebt er één of niet. Dat ding zegt hoegenaamd niets over jou als mens, als persoon. En toch is dit het vodje papier dat grotendeels je leven zal bepalen op de arbeidsmarkt, dus ook op vrijwel de rest van je financieel bestaan hier op aarde. Ik denk dat veel mensen heel veel capaciteiten hebben maar zich stuklopen op dat ene vodje papier dat in mijn ogen dan nog niets bewijst. Een econoom hoeft daarom niet perse een *goede* econoom te zijn. Klungels halen ook diploma's. Ik ga op zoek naar de mens achter de façade, en dat is af en toe een heel karwei. Want mensen hebben de gewoonte om zich te verbergen achter hun verworvenheden, hun beste kanten, hun mooiste 'ik'. Kijk eens op de sociale media en veel lui staan er te pronken alsof ze daadwerkelijk fotomodellen zijn. Onzin natuurlijk. Bovendien heb ik enige reserve bij mooie mensen. Het is zo. Een beeldmooi iemand zal het vaak veel gemakkelijker hebben om aan geld te geraken, een goede job, een mooie partner en ga zo maar verder. Rotkarakters komen af en toe in een hele mooie verpakking. De mensheid is het, zo lijkt het wel, afgeleerd om dieper te kijken dan één enkele laag en te graven naar wat er werkelijk speelt. De vlakken zijn uitgevlakt, uitgegomd. Hen rest nu een wazige schemerzone waarop ze worden beoordeeld. Het is dus ook geen

mirakel dat veel mensen zichzelf nauwelijks kunnen positioneren op emotioneel vlak. Het leuke, vergeef mij werkelijk deze term, maar het *leuke* aan mensen vind ik vaak hun extreme arrogantie als het over geloofszaken gaat en dan hun extreme staat van 'verweesd zijn' als er zich daadwerkelijk onheil afspeelt. Atheïsten staan daar een potje te snotteren en ballen een vuist naar de hemel omdat die daarboven hun dierbare heeft ontrukkt, gelovigen doen het ook en dat stelt me al helemaal voor een raadsel. Want als je werkelijk gelooft dat God bestaat en dat er iets op ons wacht, waarom zou je dan verdrietig of angstig zijn als het over de dood gaat? Is dat misschien de ultieme test voor spiritualiteit, de dood moeten slikken en kijken hoe iemands aards pad eindigt? Scheiden van iemand doet lijden, zeker bij overlijden. Geloof kan dan een hele troost zijn. Misschien worden dan de jongens van de mannen gescheiden, ik weet het niet. Men heeft gelooft en dat een leven lang maar het is bij lange na niet genoeg om soelaas te kunnen bieden voor het komende onheil. Waarom gelooft iemand dan? Angst? Als ik kijk in mijn hart dan kan ik stellen dat ik altijd al een rotsvast vertrouwen had in wat er moet komen, al mijn leven lang. Bang ben ik niet. Ik hoop dat het min of meer rap zal gepasseerd zijn, mijn overlijden, dat wel, maar angst? Neen. Het is voor mij veel meer dan enkel wat hoop, het is een gevoel van thuiskomen, een wéten. Atheïsten moeten het zwaar krijgen als hun einde nadert. Want de harde waarheid is dat iedereen gewogen wordt en beoordeeld op wat hij tijdens zijn levenswandel heeft veroorzaakt bij zichzelf, bij anderen, wat hij of zij de wereld aandeed. En dat is voor velen onder ons werkelijk slikken. Men spreekt over carrière. Bij velen is dat niet meer dan een kielzog getrokken door lijden, andermans miserie en het maken van slachtoffers. Deze wereld is volgens de Bijbel het speelterrein